USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. M.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupenému JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, o námitce podjatosti ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 138/2011,

takto:

Soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Jaroslav Vlašín, JUDr. Petr Průcha a JUDr. Milan Kamlach **nejsou** vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 138/2011.

Odůvodnění:

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o jeho kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 3 Ads 138/2011 dne 13. 9. 2011 včas uplatněnou námitku podjatosti proti soudcům Nejvyššího správního soudu, aniž by zároveň upřesnil, vůči kterým soudcům svou námitku směřuje. Vycházeje z obsahu podání, z něhož vyplývá, že stěžovatel svým podáním reagoval na písemnost č. j. 3 Ads 138/2011 - 146 ze dne 2. 9. 2011, jíž byl poučen o složení 3. senátu, který bude v souladu s rozvrhem práce rozhodovat o podané kasační stížnosti, má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatel tímto podal námitku podjatosti vůči soudcům tohoto senátu JUDr. Jaroslavu Vlašínovi, JUDr. Petru Průchovi a JUDr. Milanu Kamlachovi. Stěžovatel námitku odůvodnil tím, že tito soudci v jeho věci již mnohokrát (dle stěžovatele více jak 3000 x) rozhodovali, na jeho osobu *„nařídili celou sérii vražd za použití Policie ČR“*, pročež žádal, aby *„soud předvolal svědka estébáka H., bývalého vedoucího PČR OOP Zábřeh na Moravě, který osobně velel všem akcím v teroru proti mé osobě na rozkaz uvedených osob NSS - soudci.*“

Soudci JUDr. Jaroslav Vlašín, JUDr. Petr Průcha a JUDr. Milan Kamlach se shodně vyjádřili, že jim nejsou známy žádné skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti o jejich nepodjatosti, k věci ani k účastníkům nemají žádný vztah.

Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě. Podjatost sama zasahuje vždy do principu nezávislosti soudce, neboť nestrannost tento princip předpokládá. Samotný pojem soudce totiž s sebou nese atribut nezaujatosti a nestrannosti a bez toho, že by se nepředpokládal, nebylo by důvodu ani konstituování soudní moci jako pilíře demokratické společnosti.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (myšleno u soudu téhož stupně).

Z obecně vznesené námitky stěžovatele, že jmenovaní soudci 3. senátu opakovaně rozhodují o jeho kasačních stížnostech, bez dalšího nelze dovozovat podjatost soudců z důvodu jejich vztahu k věci nebo ke stěžovateli. Nejvyšší správní soud podotýká, že tito soudci již v minulosti několikrát ve věcech stěžovatele rozhodovali, aniž by byli k vzneseným námitkám podjatosti vyloučeni z projednávané věci. Vzhledem k velkému množství řízení, které stěžovatel vede před Nejvyšším správním soudem, je navíc logické, že kasační stížnosti a jiná podání stěžovatele napadají a budou napadat soudcům 3. senátu i opakovaně. Mínil-li svou námitkou stěžovatel vyjádřit nesouhlas s předchozí rozhodovací činností soudců, nelze takovou námitku shledat důvodnou z hlediska ustanovení § 8 odst. 1 věty poslední s. ř. s., podle níž důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Vzhledem ke skutečnosti, že námitka byla vznesena vůči soudcům 3. senátu Nejvyššího správního soudu, není námitka podjatosti důvodnou rovněž pro zjevnou absenci podílu soudců na dřívějším projednání či rozhodování o věci u správního orgánu (před Krajským úřadem Olomouckého kraje či Městským úřadem v Zábřehu na Moravě) nebo v předcházejícím soudním řízení u Krajského soudu v Ostravě.

Pokud jde o posouzení relevance tvrzení stěžovatele o podílu jmenovaných soudců na nařízení série vražd na jeho osobu za použití Policie České republiky, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že z takto nekonkrétně formulované (a ve své podstatě toliko difamující) námitky nelze vyvodit jakýmikoliv argumenty podpořený závěr, a dále, že už jen z principu trojí dělby moci na moc zákonodárnou, výkonnou a

soudní (článek 2 odst. 1 Ústavy České republiky) vyplývá, že soudce coby představitel soudní moci, nemůže dávat rozkazy příslušníkům Policie České republiky, jež je orgánem podléhajícím pouze moci výkonné. Nejvyšší správní soud se proto omezuje na zjištění vyplývající z vyjádření soudců 3. senátu, kteří popřeli existenci skutečností vzbuzujících pochybnosti o jejich nepodjatosti, tak vztah k věci či ke stěžovateli.

Z formulace námitky podjatosti, jak byla výše reprodukována, i z předloženého spisu je tedy nanejvýš zřejmé, že zde žádný z vyjmenovaných důvodů podjatosti podle § 8 odst. 1 s. ř. s. není dán, stěžovatel jej relevantně ani netvrdí a z vyjádření soudců k námitce rovněž žádné důvody k pochybnostem o nepodjatosti soudců nevyplývají.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že důvod pro vyloučení jmenovaných soudců není dán. S ohledem na skutečnosti, že žalobce v rozporu s § 8 odst. 5 s. ř. s. žádný relevantní důvod neuvedl, a soudci senátu, který má věc rozhodovat, takovýto důvod sami neshledali, nemohl Nejvyšší správní soud rozhodnout jinak, nežli je uvedeno ve výroku usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu